

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Cursus Theologiæ Polemicæ Universæ

Pichler, Vitus

Augustæ Vindelicorum, Anno MDCCXIII.

§. 2. De Vocatione Ministrorum Eccl.

urn:nbn:de:hbz:466:1-39374

S. II.

De Vocatione Ministrorum Ecclesie.

9. **S**ciendum 1. Sicut in Republica Politica nemini fas est usurpare regimen, & functiones publicæ potestatis, nisi legitima auctoritate ad hujusmodi officium ritè deputatus sit: ita neminem posse usurpare regimen Ecclesie, & exercere functiones Ecclesiasticæ potestatis, uti est prædicare Verbum Divinum, administrare Sacramenta, sacrificare &c. nisi legitima auctoritate ad hæc munia deputatus, vocatus, & consecratus sit: quæ deputatio vocari solet *Missio* vel *Vocatio*. *Nec enim quisquam sibi sumit honorem, sed qui vocatur a DEO tanquam Aaron.* Hebr. 5. *Quomodo prædicabunt, nisi mittantur?* Rom. 10. v. 15. Adeoque Minister legitimus Ecclesie debet esse vocatus à DEO, vel *immediatè*, & modo extraordinario, uti Moyses, Propheta, & Apostoli: vel *mediatè* & modo ordinario, scilicet mediante consensu & cooperatione eorum hominum, quibus DEUS commisit potestatem vocandi, uti commisit S. Petro ejusque in regimine Ecclesie successoribus, à quibus vocantur, ordinantur, & instituuntur Episcopi, ab his Parochi &c.

Sciendum 2. Tria hæc controverti 1. penes quem sit potestas vocandi (per consequens & ordinandi, atque applicandi ad cæta ministeria assignatis subditis) nam Lutherani hanc pote-

statem tribuunt vel Magistratui Politico, vel toti populo, vel (ut M. Lomer p. 8. *Uindmahliger Abfertigung*) triplici statui, nimirum *Ecclesiastico*, cui competere dicit examen & ordinationem, quæ fit per impositionem manuum, *Politico*, cui tribuit vocationem, & electionem personæ, & demum *Plebi* (dem *Haufstand*) cui relinquit approbationem. 2. An Lutherus (Calvinus, Zwinglius &c.) sit legitime vocatus ad docenda nova dogmata, hisque opposita, quæ tum Universæ Ecclesie consensu erant recepta, seu ad reformandam in doctrina Ecclesiam. 3. An moderni Præcones Lutherani (Calviniani, Zwingliani &c.) sint legitime vocati, & ordinati, legitimique Sacerdotes & Ecclesie Ministri, qui valide absolvant à peccatis, conficiant Evcharistiam &c.

Dicendum 1. Potestas vocandi Ministros Ecclesie non est penes Magistratum Politicum, vel totum populum, ne partialiter quidem; sed unice penes Episcopos & Magistratum Ecclesiasticum. Prob. 1. ex Scripturâ. Necessè est eo modo mitti & vocari Ecclesie Ministros, quo modo Christus, à Patre missus misit & vocavit: *Sicut misit me Pater, & ego mitto vos.* Jo. 20. atqui Christus misit & vocavit Ministros, nempe Apostolos & 72. Discipulos sine suffragio & consensu Magi-

Magistratus Politici, aut totius populi ergo. Præterea quotiescunque in Novo Testamento fit mentio *impositio- nis manuum*, per quam Ministri vocabantur, & ordinabantur Presbyteri, eam à solis Apostolis & Episcopis factam esse constat, uti Act. 6. & 14. 2. Tim. 1. Tit. 1. Imò Apostoli constituerunt Episcopos pro populis convertendis, ad quos mittebant: sed horum populorum consensus non requirebatur. Prob. 2. ex perpetua Traditione, & praxi Ecclesiæ, in qua nunquam legitur aliquem fuisse vocatum & ordinatum Episcopum à non Episcopis consecratos, fuisse agnitos pro veris & validè vocatis ac ordinatis. Jam S. Clemens Rom. Canone Apost. 2. sic scripsit: *Presbyter ab uno Episcopo ordinetur, & reliqui Clerici.* S. Ambr. in c. 3. ep. 1. ad Tim. *Neque enim fas erat, aut licebat, ut inferior ordinaret majorem: nemo enim tribuit, quod non accepit.* Neque obest, quòd populus in Ecclesia Primitiva sæpe interluerit *electionibus* Ministrorum Ecclesiæ; quia id gratuito ei concessum erat à Magistratu Ecclesiastico, sicut nunc conceditur jus presentandi, uti vocamus: sic contingit in electione S. Mathie Act. 1. & S. Stephani Act. 6. Neque populus semper ferebat suffragium, sed præcisè testimonium de aptitudine & bona vita ejus, qui vocabatur & eligebatur (Ordinatio & Institutio autem nunquam ei concessa est; aut concedi potuit, cum sit actus potestatis spiritalis, cujus Laicus Magistratus in capax est) conformiter doctrinæ Pauli:

R. P. Pichler Theol. Polemica

Oportet illam & testimonium habere bonum ab ijs, qui foris sunt. 1. Tim. 3. v. 16. Unde apparet, discrimen esse inter electionem & vocationem: siquidem illa est tantum designatio personæ, ista verò tribuit jurisdictionem spirituales, & re ipsa facit Pastorem. Bellarm. l. de Clericis c. 2. Prob. 3. ex ratione. Nemo potest dare, quod non habet: sed nec Magistratus Politicus nec populus habet potestatem spirituales conficiendi Evcharistiam, absolvendi à peccatis, prædicandi publicè Verbum Dei &c. quia eam à Christo nullibi acceperunt, bene tamen Petrus & Magistratus Ecclesiasticus: ergo. Adde, quòd non deceat, ut oves sibi constituent Pastores suos.

Dicend. 2. Lutherus (Calvinus, Zwinglius &c.) non fuit legitime vocatus ad reformandam Ecclesiam in doctrina fidei, & ad aliter docendum, quam docuit Ecclesia, à qua & in qua fuit ordinatus Presbyter, & missus ad prædicandum. Prob. 1. ex Scriptura, juxta quam vera Christi Ecclesia nunquam potest errare & deficere in rebus fidei: *Porta inferi non prevalebunt adversus eam.* Mat. 16. *Rogavi pro te, ut non deficiat fides tua.* Luc. 22. *Ego ero vobiscum usque ad consummationem sæculi.* Mat. ult. *Spiritus veritatis docebit vos omnem veritatem.* Jo. 16. Ergo nunquam indiget ullo Reformatore, nec ullo tempore reformari potest: ergo nec Lutherus, nec ullus alius potuit esse vocatus ad Ecclesiam reformandam. Prob. 2. *Quidquid Lutherus*

Nnnn

pro-

proferre potest ad probandum, se esse legitime vocatum ad reformandam Ecclesiam, vel ad aliter docendum, quam Romana docuit, ex qua egressus est; illud omne pro sua vocatione adhibere potest Calvius, Zwinglius, & omnes antiqui Hæretici potuerunt, nempe Arius, Nestorius, Pelagius &c. quia hi omnes pari jure dicere potuerunt, se prædicare purum Dei Verbum in S. Scriptura comprehensum &c. & propter necessitatem Ecclesiæ. Vel igitur hi omnes fuerunt legitime vocati, quod est impossibile, utpote afferentes dogmata opposita: vel nullus, adeoque nec Lutherus. Argumentum hoc est Adversarijs insolubile; sicut & præcedens, si bene sciatur ea, quæ præcedente anno de Infallibilitate & Indefectibilitate Ecclesiæ diximus. Prob. 3. Vel vocatio Lutheri fuit immediata vel mediata? Non *immediata*, quia nullum prorsus in Luthero apparuit signum vocationis immediate, nempe nec miracula, nec eximia quædam sanctitas vitæ, quæ tamen duo, tanquam manifestum sigillum voluntatis suæ, Deus semper dedit ijs, quos immediate & extraordinarie vocavit ad insigne aliquod opus, ita ut nemo potuerit prudenter dubitare, eos esse missos à Deo: quo modo vocationem suam probârunt Prophetæ & Apostoli. Imò non tantum nulla sanctitas extraordinaria in Luthero emicuit, sed potius gravissima scelera perfidiæ, perjurijs, rebellionis, superbiæ, scurrilitatis, falsationum SS. Litterarum, blasphemias

&c. in eo notata & clarè deprehensa sunt. Quid quòd ipse fateatur se non habuisse vocationem immediatam & extraordinariam? Nec habuit *mediatam*, & ordinariam. 1. Quia nulla dari potest vocatio ad reformandam Ecclesiam in rebus fidei, in quibus nunquam potest deficere & errare. 2. Quia licet per impossibile transmitteretur, eam errare posse, tamen opus reformationis esset tantum, ut exigeret immediatam vocationem, miraculis conspicuam; aliàs meritò quilibet posset esse suspectus tanquam impostor. 3. Quia nec à Magistratu Politico potuit vocari, ut dictum est antea, nec ab Ecclesiastico vocatus est ad aliter docendum, quam ipse Magistratus docuit. Neque profuit ipsi Doctoratus Theologicus, cui tamen omnia tribuit ro. 5. Jen. f. 492. & to 2. Witt. Germ. f. 211. ita scribens: *Dixi sape, & iterum dico, totum mundum me non accepturum pro Doctoratu meo; quia alias desperare deberem, si tale ac tantum mihi incumbens negotium, sicut fur irrepens, absque vocatione & mandato Dei capissem.* Miserum planè hoc est solarium; quippe in collatione Doctoratus non datur potestas docendi quidlibet pro libitu, sed exigitur juramentum obligans ad nihil docendum, quod Ecclesiæ, in qua conferretur Doctoratus, contrarium sit. 4. Quia Lutherus ad prædicandum fuit vocatus à Romano-Catholicis. Jam quæro: vel Catholici fuerunt tunc in vera Christi Ecclesia, vel non? si in vera; ergo Lutherus ei contraria docendo

endo sparfit hæreses ; si in falsa : ergo ipse fuit vocatus ab hæreticis, consequenter ejus vocatio non fuit legitima.

12. Dicendum 3. Præcones Lutherani (Calviniani, Zwingliani &c.) non sunt legitime vocati Ecclesiæ Ministri, multo minus veri Sacerdotes. Prob. 1. Quia nullus apud Lutheranos habet potestatem vocandi & ordinandi : ergo nullus eorum Præco est legitime vocatus, aut verus Sacerdos ; cum nemo possit dare, quod non habet. Ant. P. Nemo hanc potestatem spirituale habet a se, ut clarum est: nec potest habere populus, aut Magistratus Politicus, cum Christus eam neutri dederit : Magistratus autem Ecclesiasticus apud Lutheranos &c. nullus est (quamvis aliquos homines vocent *Ministerium Ecclesiasticum*) partim quia apud ipsos vera Ecclesia non est, ut evidenter ostendimus in *Pugna Decretoria*, & *Suprà de vera Christi Ecclesia*, partim quia hoc Ministerium potestatem Ecclesiasticam nec habet à se, nec immediatè accepit à Christo, nec mediatè, mediantibus scilicet Apostolis, & Episcopis continua serie propagatis à Divo Petro, cui soli datae sunt *claves Regni caelorum*, & munus spirituale *pascendi & regendi omnes fideles commissum est*. Ubi enim non datur continua Episcoporum, potestatem vocandi & ordinandi habentium, successio, sed interruptio, ibi nulla habetur potestatis derivatio, & mediata communicatio, ut clarum est : atqui apud Lutheranos nulla datur talis successio continua Episcoporum, sed hæc fuit in & à Luthero interrupta, qui, quia nunquam fuit Episcopus à legitima

R. P. Pichler Th. ol. Polemica.

potestate ab Apostolis accepta ordinatus, nunquam legitime vocare & ordinare alios potuit : consequenter nullus Præco (quia ultra Lutherum se non extendit successio Ministrorum, & à Luthero nulli ex ipsis dari potuit potestas vocandi & ordinandi) erit legitime vocatus Ecclesiæ Minister, aut legitime ordinatus Sacerdos.

Prob. 2. Vel modus vocandi & ordinandi, quem Catholici ante & sub tempora Lutheri tenuerunt, fuit legitimus vel non ? si fuit legitimus ; modus vocandi & ordinandi apud Lutheranos non est legitimus, quia est illi oppositus. Si non fuit legitimus, tunc tota Ecclesia ante Lutherum per multa, imò omnia sæcula, non habuit veros Ministros, veros Sacerdotes, proin nec vera Sacramenta Pœnitentiæ, Evcharistiæ &c. sine quibus Christi vera Ecclesia consistere non potest, adeoque ante Lutherum nulla fuisset vera Christi Ecclesia ; quod aperte falsum est. Si autem ante Lutherum in Ecclesia Romana fuit modus legitimus, adhuc est, quia modernus non differt substantialiter ab illo.

15. Ex quibus evidenter colligitur, apud Lutheranos & alios Sectarios non dari veram Absolutionem à peccatis, nec veram Evcharistiam ; quia scilicet nullus apud hos est verus Minister Ecclesiæ, aut Sacerdos, potestate absolvendi, aut consecrandi præditus, nisi fortè aliquis transfuga à Catholicis ordinatus Sacerdos. Accidit nempe id ipsis, quod olim S. Hieron. dial. contra Luciferianos accidisse scribit Hilario Diacono Apostata: *Qui neque Evcharistiam*

Nana 2

640

consecrare potest, Episcopos & Presbyteros non habens &c. quia post se nullum Clericum Diaconus potuit ordinare. Ecclesia autem non est, qua non habet Sacerdotes. Simile quid habet S. Cypr. l. 1. ep. 6. ad Magnum: *Novatianus in Ecclesia non est, nec Episcopus computari potest, qui Evangelica & Apostolica Traditione contempta, nemini succedens, a se ipso ordinatus est: habere enim & tenere Ecclesiam nullo modo potest, qui ordinatus in Ecclesia non est.*

24. Ob. 1. Populus potest sibi eligere & constituere Regem & Magistratum Politicum: ergo & Ecclesiasticum, atque Pastorem animarum. R. N. Conf. disparitas est, quod in populo resideat potestas *Politica*, qua est necessaria ad bonum naturale tranquillitatis &c. procurandum: ergo debent posse dominatum tribuere uni vel pluribus, quia sine hoc non potest obtinere suam felicitatem naturalem. Econtra potestas *Spiritualis* non residet in populo, sed Deus, postquam hominem elevavit ad felicitatem spiritualem & supernaturalem, atque Republicam Christianam instituit, eam gratuito concessit, non populo, sed Petro, atque in ipso omnibus successoribus, ut hac potestate utantur, aliisque communicent in bonum spirituale fidelium.

25. Ob. 2. Etiam si Lutherus caruisset omni alia vocatione speciali & externa ad reformandam Ecclesiam, habuit tamen vocationem *generalem & internam*, communem omnibus Christianis, ut cuius, dum vident Ecclesiam

corruptam falsis doctrinis, & in necessitatibus magnis constitutam, possunt, imò charitatis lege tenentur succurrere, Verbum Dei purum prædicando, mores emendando &c. si quis habeat vires & occasionem, etiam si nulla adit vocatione specialis & externa; cum Ecclesiam necessitas sit sufficiens vocatione. Ferè sicut omnis, qui potest, tenetur extinguere ortum incendium, etiam si specialiter ad id non vocetur. R. 1. Deum nunquam posse permittere, ut tota Ecclesia erret in rebus fidei, ut alibi demonstratum est. R. 2. Et si posset permittere, tamen nullus privata auctoritate & sine speciali vocatione Dei novam doctrinam prædicare posset sub quocunque prætextu puri Verbi Dei, partim quia prius probare deberet, se esse infallibilem, & non decipi, nec decipere; aliis enim nemo tenetur ipsi credere & obedire: partim quia inde sequeretur ingens confusio, & innumera contradictiones mutua; cum quilibet posset prætere, purum Dei Verbum à se prædicari, ut reformet Ecclesiam perturbatam, uti revera contigit tempore Lutheri; hunc enim mox secuti sunt Calvinus, Zwinglius, Carolstadius, Oecolampadius, Bucerus, ac alij serè sine numero, qui Lutheri exemplo irruerunt in munus prædicandi novam doctrinam, specialiter non vocati asserentes, satis se esse vocatos vocatione generali, & manifesta Ecclesiam necessitate: quod equidem eodem, quo Lutherus, jure dicere potuerunt. R. 3. Paulus universaliter dicit: *Quomodo prædicabunt, nisi mittantur?* Rom. 10. nec excipit staturum

tum perturbatum Ecclesiae. R. 4. afferre Arius, Nestorius, Pelagius, & Hoc ipsum potuisset pro sua vocatione Calvinus &c.

§. III.

De Cœlibatu Ministrorum Ecclesiae, vel de Conjugio Sacerdotum.

16. Sciendum, omnes Clericos in Sacris seu Majoribus Ordinibus constitutos, nempe Episcopos, Presbyteros, Diaconos, & Subdiaconos in Ecclesia Latina ex peculiari lege obligari ad castitatem perpetuam, & vitam cœlibem, seu ducendam extra conjugium. Quam legem, ab Ecclesia latam annexo his Ordinibus voto continentiae, statim initio defectionis suae acriter impugnaverunt Lutherus, Calvinus, & ceteri Apostatae, dicentes Matrimonium omnibus esse necessarium, & plus quam praeceptum, continentiam homini sano esse impossibilem, ac cœlibatum portentosa libidinis & nefandorum criminum causam. *Nisi Deus miraculum faciat*, inquit Eusebius sus in epist. ad Albertum Arch. Mogant. & ex viro Angelum, non video, quomodo sine offensa & ira Dei possit manere sine conjugio. Et horribile, si absque uxore inveniat in morte &c. to. Jen. f. 138. Nec ceteri alicui vix pro alia re fufius & calidiùs disputarunt, quam pro uxoribus, partim ut suae patrocinarentur lasciviae, partim ut suae defectionis causam praecipuam (amore mulierum & carnis petulantiam) aliquo modo cohonestarent sacrilega Veneris mancipia; nam plerique ex primis Praeconibus erant vel Religiosi

vel Sacerdotes Catholici, sceleratè vi-ventes. Mitius de Cœlibatu sentiunt recentiores & moderni Sectarij, ex quibus Gerardus tit. de Conjugio §. 490. sic pronuntiat: *Cœlibatus purus & castus in personis ad eum idoneis nequaquam est improbandus.* Personas autem idoneas §. 494. dicit esse eas, quae dono continentiae sunt instructae, nec sentiunt interiores ustiones & flammam; non enim omnes sunt apti ad perpetuam continentiam: *Non omnes capiunt verbum hoc, sed quibus datum est.* Mat. 19. v. 11. Imò in certis circumstantijs (non tamen absolute) Cœlibatum Matrimonio praefendum esse faterur §. 499. Itaque duo nobis hic sunt stabilienda. 1. Cœlibatum quoad se & absolute esse praefendum statui Matrimoniali, licet non temerè propter arduitatem suam suscipiendus sit. 2. Ecclesiam rectè adstringere ad Cœlibatum illos, qui libere suscipiunt sacros Ordines, quibus sciunt ex dispositione Ecclesiae annexum esse votum & obligationem castitatis perpetuae.

Dicendum 1. Cœlibatus secundum se est status perfectior, quam Matrimonium. Prob. 1. ex Scriptura, in qua Paulus 1. Cor. 7. clarè asserit: *Qui Matrimonio jungit virginem suam. bene facit, & qui non jungit*

Nann 3

jungit